



Personeel van SMC Industrial werkt onder on-Nederlandse omstandigheden aan een enkele kilometers lange transportband voor een mijn in het West-Afrikaanse land Sierra Leone. FOTO'S SMC



Ondernemer in cowboyland

‘Wat moet je nu in Afrika?’ Die vraag hoort Marc Middendorp van SMC Industrial uit Leeuwarden geregeld. „Wij zijn in heel veel cowboylanden te vinden.”

SYBILLE KROON

Marc Middendorp en Stan Holcroft startten in 2009 SMC Industrial, toeleverancier en servicebedrijf voor de mijnbouw, vanuit een loods van Middendorps schoonvader in Leeuwarden. „Het begon eigenlijk als grap, we deden het eerst naast ons werk”, vertelt de Leeuwarder ondernemer.

Beide mannen werkten bij rubberbedrijven en hadden de nodige buitenlandervaring. In 2012 namen ze hun eerste medewerker aan, anno 2013 hebben ze tien op de loonlijst en een pool met twintig oproepkrachten, vooral Friezen en Groningers.

„Onze omzet is in die vier jaar exponentieel gegroeid”, vertelt Middendorp in het spiksplinternieuwe bedrijfs pand aan de A7 bij Nijehaske. En die groei is er nog lang niet uit: „Ons

streven is elke maand een nieuwe medewerker aan te nemen. Zo dragen we ook een steentje bij aan de werkgelegenheid in Friesland en Groningen.” SMC zorgt ervoor dat transportbanden van mijnbouwbedrijven over de hele wereld blijven draaien. Zijn medewerkers reizen naar onder meer West- en Oost-Afrika, het Midden-Oosten en de voormalige Sovjet-Unie actief. Middendorp: „Het zijn vaak landen waar je als toerist niet zo snel zal komen, politiek instabiel en soms gevaarlijk. Wij zitten veel in dit soort cowboylanden, eenvoudigweg omdat daar de meeste mijnen te vinden zijn.”

Daarnaast zijn het vaak landen waar concurrenten liever met een boog omheen lopen. Naast transportbanden levert SMC ook onderdelen en accessoires van 'earthmovers', graafmachines en 'crushers' - veelal grote voertuigen en instrumenten die in de

mijnbouw worden gebruikt.

In Sierra Leone zit hun grootste klant, een ijzererts mijn. In deze mijn verzorgt SMC het onderhoud van de transportbanden. Er is er één rubberen transportband van 2,5 kilometer lang, in totaal - heen en terug - 5 kilometer. „Dat is de levensader voor deze fabriek. Als die band stil komt te staan, hebben honderden mensen geen werk. Stilstand kost deze fabriek €1 miljoen per dag. Je kunt je voorstellen dat ons onderhoudswerk van cruciaal belang is”, legt Middendorp uit.

Dit onderhoudswerk - onder meer laswerk van rubberen transportbanden - wordt gedaan door drie medewerkers, die een werkschema hebben van zes weken op, drie weken af. Als er grote klussen moeten worden gedaan - zoals het vervangen van de band - zet SMC extra mensen zodat er in die zes weken 24 uur per dag doorgewerkt kan worden.

Jeroen van den Berg uit Rottevalle is een oproepkracht van SMC. Hij ziet het werk in Afrika als een manier om de crisis door te komen. Als eigenaar van glas- en onderhoudsbedrijf J&O merkt hij dat het verstandig is meer ijzers in het vuur te hebben: „De onzekerheid over de economische ontwikkeling is groot. We hebben nu nog genoeg werk, maar je weet niet wat er nog komen gaat. Ik vind het prettig een paar stappen vooruit te denken. Daarnaast is het natuurlijk een enorm avontuur om in het buitenland te werken.”

Het zijn stoere, avontuurlijke én verantwoordelijke mannen zoals Van den Berg die SMC zoekt. Middendorp: „We groeien als kool en zoeken dus mensen. Maar dit is niet zomaar even een paar weken werken en in het zonnetje zitten in Afrika. Dit is extreem zwaar werk, je moet lange dagen kunnen maken, in temperaturen rond de

40 graden in een werkpak kunnen functioneren, zeer flexibel zijn, hard willen werken en een goede thuisbasis hebben, anders red je het niet.”

Dit beeld herkent Van den Berg: „Als Fries of Groninger sta je opeens midden in Afrika, ver weg van de bewoonde wereld. Je moet creatief zijn, hart voor de zaak hebben, willen doorhouden als dat nodig is en vooral een niet-lullen-maar-poetsen-mentaliteit hebben. De teamspirit is geweldig, en dat moet ook wel, want je maakt dagen van twaalf uur. En als het moet, werk je ook wel eens een hele dag en nacht achter elkaar door. Als we de klus dan met z'n allen hebben geklaard, ben je moe én trots.”

Weekend en vrije dagen hebben de oproepkrachten niet: het is zes weken knallen en dan weer naar huis, naar Friesland of Groningen. Bij de mijn is een goed geoutilleerd kamp, waar de SMC-medewerkers wonen, eten en

slapen. Iedereen heeft zijn eigen 'hut' met tv, airco, koelkast en internet. Eten gebeurt gezamenlijk in het restaurant. De bar sluit om negen uur: de volgende dag begint vroeg. Van het land krijgen de SMC'ers niet veel te zien. De mijn zit op een paar uur rijden van de bewoonde wereld.

Bovendien mogen ze het terrein niet af. Voor hun eigen veiligheid en om de continuïteit van de fabriek te waarborgen. „Als er iets mis is, moet je meteen kunnen opdraven. Die verantwoordelijkheid moet je nemen. En dat gebeurt ook, dat doe je voor het bedrijf en voor elkaar”, stelt Van den Berg.

Van heimwee heeft hij geen last gehad. „Natuurlijk verlang je wel eens naar je vrouw en kinderen, maar heimwee: nee. Daar heb je helemaal geen tijd voor. Het is fijn om thuis te komen en weer in mijn eigen bedrijf aan de slag te zijn, maar als ik opge-

roepen wordt, dan ga ik er zo weer heen. Het is verslavend werk.”

SMC levert niet alleen materiaal en menskracht aan de mijnbouwbedrijven, het bedrijf exporteert ook kennis. Middendorp: „Wij opereren in een nichemarkt en de kennis hierover is in veel landen vaak slecht ontwikkeld. Wij brengen onze kennis ook over op lokale medewerkers. Doordat wij mijnen laten draaien en draaiende houden, dragen we niet alleen bij aan de werkgelegenheid in Friesland en Groningen, maar ook aan de economische ontwikkeling ter plekke. We zijn nu in diverse landen bezig met het opzetten van lokale vestigingen van SMC. Zo kunnen we dichterbij onze klanten zitten en daarnaast levert het extra werkgelegenheid voor de plaatselijke bevolking op.”

Natuurlijk ervaart Middendorp ook de gevaren in de 'cowboylanden' waarin SMC opereert. „We werken nu

eenmaal in gevoelige gebieden.” Als het nodig is, dan worden de medewerkers beveiligd. „Maar over het algemeen valt het reuze mee.” Een veel groter gevaar schuilt in ziektes die de SMC'ers kunnen oplopen, zoals hepatitis en malaria. Medewerkers in de goudmijn in Kirgizië (op 4200 meter hoogte) kunnen last krijgen van hoogteziekte.

Voordat de mannen op reis gaan, krijgen ze de nodige inenting. Zwaar lichamelijk werk, lange dagen, nauwelijks vrije tijd, ondraaglijke hitte: „Het is hard werken, maar de diensten zijn er ook naar”, stelt Middendorp. „We leveren kwaliteit en dus stellen we hoge eisen aan ons personeel en materieel. En werken in een cowboyland is zo gek nog niet: iedereen die ooit uitgezonden is, wil graag weer terug.”

Natuurlijk ervaart Middendorp ook de gevaren in de 'cowboylanden' waarin SMC opereert. „We werken nu

> www.smcindustrial.com



Directeurs Marc Middendorp en Stan Holcroft in hun bedrijf SMC Industrial waar transportbanden worden gemaakt en gerepareerd. FOTO LC/JAN DE VRIES